

OBLÚBENÁ HRA

Ked' Cassie prišla domov, vzala výtlačok románu *Gróf Monte Cristo*, ktorý patril pánovi Webberovi, a našla preň miesto v knižnici vedľa svojej postele.

Knižnica bola mapou jej života: na policiach ležali knihy, ktoré zbožňovala ako dieťa, knihy, ktoré si priviezla z ciest po Európe, knihy, ktoré kúpila a prečítala po príchode do New Yorku. Nachádzal sa medzi nimi aj ošúchaný exemplár *Grófa Monte Crista* v brožovanej väzbe, ktorý pôvodne patril jej starému otcovi. Cassie sa vynorilo v myslí, ako tú knihu čítala v jeho dielni v Myrtle Creeku zaborená do sedacieho vaku v kúte, zatiaľ čo starý otec pracoval. Vo vzduchu sa vznášala vôňa dreva a oleja a krajinu vonku bičoval silný dážď. Vybrala knihu z police a pomaly začala prevracáť strany. Ovanul ju závan spomienok, zabudnutých pocitov, od ktorých jej zovrelo srdce – zošívaná kniha jej pripomenula bezstarostné dni detstva.

Zasunula knihu späť na miesto a vyzliekla si starý sveter, ktorý hodila do koša so špinavou bielizňou. V zrkadle na vonkajšej strane dvier zachytila svoj odraz a nezaujato ho pozorovala. Zakaždým ostala mierne sklamaná, keď videla svoju podobu v zrkadle alebo na fotografiách. Pripadala si príliš vysoká a príliš chudá. Zdalo sa jej, že má príliš úzke boky a príliš plochý hrudník, oči veľké a široké ako vyplašená srnka. Nemaľovala sa, lebo sa nikdy poriadne nenaučila, ako používať mejkap, plavé vlasy jej vždy liekali na všetky strany, nech si ich akokoľvek učesala.

„Už si doma?“ zavolala Izzy z obývačky.

„Hej,“ odvetila Cassie. Otvorila dvere na izbe, čím sa jej odraz stratil z dohľadu, a vyšla von. Izzy sedela s prekríženými nohami na gauči, mala na sebe rozťahané tričko a pyžamové nohavice.

„Ako bolo vonku?“ opýtala sa Cassie. „Muselo to stáť za to, keď si už doma a v pyžame.“

Izzy unavene prevrátila oči. „Zastavili sme sa v niekoľkých podnikoch. V poslednom bare sa nás snažilo zopár chlapíkov zbaliť, na mňa to skúšal so svojim šarmom taký obor. Bol odporný. Samý sval a zrastené obočie. Navrhol, aby sme išli spolu na námestie Times Square a pozorovali tam blikajúce svetlá.“

„Fíha,“ povedala Cassie.

„No práve,“ súhlasila Izzy. „Kto už by len chcel ísť na Times Square? Jediní ľudia, ktorých to námestie zaujíma, sú turisti a teroristi.“

Cassie sa usmiala, užívala si priateľkin zvučný hlas, ktorý ju rozptýlil a pomohol jej odpútať sa od neutíchajúceho smútku. Po dlhej a osamelej ceste domov prázdny metrom a zasneženými ulicami jej to padlo vhod.

„Aj som mu to povedala,“ pokračovala Izzy, keď si k nej Cassie prisadla na gauč. „Nikoho nezaujíma Times Square, pokiaľ nie je turista alebo terorista. Zatváril sa urazene, akoby som povedala niečo strašné.“ Vystrúhala grimasu a prehovorila nízkym hlasom: „*To je vrchol nehoráznosti, teroristi zabíjajú ľudí, ak náhodou nevieš!*“

„To je skutočne poburujúce,“ uškrnula sa Cassie.

„Dost' nám to pokazilo náladu, tak sme sa rozhodli, že to na dnes večer zabalíme. A dobre sme urobili.“ Kývla smerom k oknu, za ktorým stále padal sneh.

Izzy pracovala na oddelení šperkov v Bloomingdale's a na konci týždňa občas chodievala s kolegynami po práci na pohárik. Pohybovala sa vo svete plnom drahých produktov, bohatých ľudí a márnivých turistov. Bol to svet, ktorému Cassie nerozumela

a ani sa oň nezaujímal, ale Izzy svoju prácu milovala. Kedysi túžila byť herečkou. Do New Yorku sa presťahovala z Floridy ako tínedžerka – vtedy snívala o tom, že bude spievať a hrať na Broadwayi. Keď sa prvýkrát stretli, Izzy pracovala v Kellnerovom kníhkupectve a popritom chodila na konkurzy a účinkovala v malých divadlách. Ani po niekoľkých rokoch sa jej sen nenaplnil, a tak sa ho vzdala.

„Vieš si predstaviť ešte niečo horšie?“ spýtala sa jeden večer Izzy, keď s Cassie sedeli v strešnom bare hotela Library. „Mať po tridsiatke a sledovať všetky tie krásne mladé ženy, ktoré prichádzajú na tie isté konkurzy ako ty a dívajú sa na teba tým istým pohľadom, ako sa ty dívaš na staršie ženy? Svet má nekonečnú zásobu krásnych žien, Cassie. Vždy príde novšia, mladšia. Som príliš zlá herečka na to, aby nezáležalo na mojom výzore.“

Cassie a Izzy pracovali spolu v Kellnerovom kníhkupectve viac ako rok a takmer okamžite sa spriatelili. Hoci mali veľmi odlišné povahy a záujmy, od začiatku si rozumeli. Vzniklo medzi nimi priateľstvo, ktoré bolo prirodzené, nenútené, patrilo medzi tie, ktoré sa zrodia z ničoho nič, no zmenia človeku život. Keď si Cassie začala hľadať podnájom, Izzy navrhla, aby si našli byt spoločne a tak ušetrili na nájomnom. Odvtedy sa delili o trojizbový apartmán na treťom poschodí bez výťahu v časti Lower Manhattan. Obytný dom stál na okraji štvrte Little Italy, dole sa nachádzala cukráreň a čistiareň. V zime tam bolo chladno, v lete zasa horúco. Vzhľadom na pôvodné členenie bytu ani jedna miestnosť nemala vhodný pôdorys ani rozlohu, nevraviac o nevyhovujúcom nábytku. Ale im to neprekážalo a keď Izzy odišla z kníhkupectva do Bloomingdale's, rozhodli sa, že ostanú spolu bývať. Izzy zvykla pracovať cez deň, zatiaľ čo Cassie dávala prednosť popoludňajším a víkendovým zmenám. Tak sa často nevidali, vďaka čomu vytrvalo ich priateľstvo. Cesty sa im skrížili každé tri alebo štyri dni. Izzy vtedy rýchlo zhrnula všetky uplynulé udalosti vo svojom živote a Cassie počúvala. Keď sa Izzin prúd myšlienok zastavil, otočila

sa na Cassie a s materinským tónom sa opýtala: „A čo ty, Cassie? Čo sa deje v tvojom svete?“

Aj teraz sa na ňu Izzy pozerala s podobným výrazom v tvári. Vlasy mala vzadu zopnuté do neupravených kučier. Bola krásna, s vysokými lícnyimi kosťami a veľkými hnedými očami. Predstavovala ten typ žien, ktoré obchodné domy rady vystavovali za pultom s luxusným tovarom. Pokojne sa mohla stať filmovou hviezdou, keby vedela hrať. Cassie sa cítila vedľa Izzy ako sivá myš, hoci priateľka jej na to nikdy nedala dôvod. Izzy to jednoducho nemala v povahe.

„Čo sa deje v mojom svete?“ prebehla Cassie priateľku otázkou.

„Čo sa deje v tvojom svete?“

„Nič,“ odvetila Cassie, „nič také.“

„No tak,“ dobiedzala Izzy, vystrela si nohy a skokom zamierila ku kuchynskej linke. „Prinesiem ti elegantný hrnček vína a ty mi porozprávaš o tom tvojom *ničom takom*.“

Izzy zapla vypínač za dverami a steny zalialo jemné svetlo.

„Pán Webber dnes zomrel,“ povedala Cassie. Pozrela sa dolu a uvedomila si, že stále drží knihu, ktorú jej venoval. Chcela ju nechať na polici vo svojej izbe, ale akýmsi nedopatrením jej ostala v ruke.

„Preboha, to je strašné,“ zhrozila sa Izzy. „Kto je pán Webber?“

„Len taký starý pán,“ odvetila Cassie. „Občas prišiel do obchodu. Dal si kávu a čítal.“

„Bože, aká je zima – čo je s týmto počasím?“ zamrmlala Izzy, zavrela dvere na chodbe, zvalila sa späť na pohovku a podala Cassie hrnček. V tomto byte nepili víno zo sklenených pohárov.

„Myslím, že bol osamelý. A v kníhkupectve sa mu páčilo.“

„A čo sa stalo?“ spýtala sa Izzy, kým nalievala víno. „Zakopol a spadol? Môj strýko Michael tak zomrel. Spadol, zlomil si bedrový kĺb a nedokázal vstať. Zomrel na podlahe v obývačke.“ Zachvela sa.